

Escola i estat

Jordi Monés, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona; Pere Solà, del Centre Universitari de Girona; Joan Becat, de la Universitat de Perpinyà, i Josep Iborra, de l'ICE de la Universitat de València, presentaren el passat dia 18 en aquesta darrera ciutat les setenes Jornades de la Societat d'Història de l'Educació dels Països de Llengua Catalana, que se celebraran a Perpinyà del 2 al 5 de maig.

Segons han explicat Jordi Monés i Pere Solà a EL TEMPS, la Societat d'Història de l'Educació va sorgir del grup que començà a organitzar aquestes jornades anuals i es constituí definitivament després de les celebrades a Vic l'any 1982. Precisament, fou aleshores que s'hi van incorporar participants valencians per primera vegada.

El tema monogràfic de les jornades d'enguany és «Escola i Estat», i s'organitza d'acord amb quatre blocs: història de l'evolució dels programes i manuals de l'ensenyament, història de la legislació es-

D. R. colar, evolució de l'alfabetització del 1900 als nostres dies, i una taula redona sobre «classe dominant i llengua d'escolarització».

El primer bloc pretén la revisió dels llibres i els programes d'Història, Ciències Socials i d'altres, i del grau en què s'integren, o no, en la realitat cultural i sociolingüística del país.

El segon bloc vol comparar el paper de l'estat, la seua intervenció en l'escola, en els casos francès i espanyol. El tercer obrirà un debat sobre els problemes pedagògics, polítics i socials de l'aprenentatge de la llengua.

Són moltes les comunicacions i les ponències que s'han enviat ja a les jornades, material que serà editat perquè els participants puguen disposar-ne. L'organització material de l'encontre correrà a càrrec del Centre de Documentació i d'Animació de la Cultura Catalana de Perpinyà. D'altra banda, Monés, Solà, Becat, León Esteban i Luis Miguel Lázaro, han participat en un cicle de conferències en la Facultat de Filosofia i Ciències de l'Educació de València.

Avança el debat universitari

És curiós que la contestació al procés de redacció dels Estatuts de la Universitat de València provinga, bàsicament, de sectors extrauniversitaris. No vol dir això que al si de la comissió del Claustre no hi haja discrepàncies. Però es resolen de forma democràtica i amb una voluntat integradora superior a la d'altres universitats de l'estat.

És important, per tant, deixar clar —i això és el que hem intentat des d'aquesta revista— que l'estratègia per a fer conflictiu el procés prové de l'oportunisme polític d'uns sectors concrets i de la passivitat confusionista d'uns altres que, al capdavant, han d'acabar assumint allò que democràticament decidirà la Universitat.

La tercera reunió de la Comissió d'Estatuts ha avançat el treball i ha deixat enllestit el títol corresponent als departaments. D'acord amb els resultats, els departaments aconsegueixen un protagonisme fonamental en l'estructura universitària, com a òrgans on s'integren les funcions docents i d'investigació referents a una àrea de coneixement.

El seu caràcter interfacultatiu, la possibilitat de ser adscrits a un o més centres, constitueix una novetat fonamental que situa el departament en una primera línia, com a àmbit bàsic de la vida universitària. Aquest protagonisme havia d'anar acompanyat

R. D.

necessàriament d'un funcionament al més participatiu i eficaç possible, tal com s'ha plasmat als estatuts.

Lluny, molt lluny, d'aquest esforç, de la illu-sió renovadora i de les conseqüències modernitzadores que se'n poden derivar, segueixen produint-se en l'àmbit de la política intervencions que qüestionen o ataquen directament els criteris de normalització lingüística aprovats en els primers articles dels estatuts. Aquest ha estat el cas, per exemple, de la intervenció de Manuel Campillo (d'Unió Valenciana), en les Corts Valencianes, interpellant el conseller Ciscar sobre l'exasperant polèmica de la catalanitat de la llengua.

Atrapats per l'ambigua redacció de l'Estatut d'Autonomia que van redactar, els polítics del PSOE no saben traure's del damunt la molesta pressió de la dreta. Però, tard o d'hora, ho hauran de fer. En funció d'una «pacificació» inexistent, un país no pot viure enmig de la indefinició política, davant problemes estrictament científics.

D'altra banda, s'ha comentat durant la setmana que els estatuts no seran aprovats pel Claustre dins el termini previst pel Ministeri (el 28 de febrer). No es tracta, però, de l'únic cas. N'hi ha més, la majoria de les universitats es troben en la mateixa situació i cal suposar que el termini s'haurà de flexibilitzar.